

ΘΟΔΩΡΗΣ ΑΣΤΡΑΙΟΣ

Στη σκιά του ΟΝΕΪΡΟΥ

*“Ρίχτηκε στην κόλαση,
αλλά επιβίωσε.
Τώρα πρέπει να παλέψει
για να κερδίσει
την ελευθερία της...”*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Στη σκιά του ονείρου
Συγγραφέας: Θεόδωρος Αστραίος
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα
Σελιδοποίηση - Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Θεόδωρος Αστραίος
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info-oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-63-4

ΘΟΔΩΡΗΣ ΑΣΤΡΑΙΟΣ

Στη σκιά του ονείρου

Μυθιστόρημα

Στην Εύα

1

*Μόσχα, έναν χρόνο μετά την Πτώση**

Γύρισε αργά το κλειδί στην πόρτα δυο φορές και μπήκε μέσα σκυφτός σαν τον κλέφτη. Τρεκλίζοντας ελαφρώς, έβγαλε τη σάπκα** του και το ζεστό του παλτό και τα κρέμασε στην ξύλινη κρεμάστρα στα δεξιά του. Έξω το χιόνι έπεφτε τούφες-τούφες μες στο ψυχρό σκοτάδι πάνω στον κατάλευκο μαραμένο κήπο του πάρκου με τα γυμνά σκελετωμένα δένδρα, που έμοιαζαν σαν στοιχειωμένα, εν μέσω μιας μυστήριας και διάχυτης σιωπής που προοιωνιζόταν κάτι κακό. Στον δρόμο δεν κυκλοφορούσε πια ανθρώπινη ψυχή. Μονάχα ένας κοκκαλιάρης καχεκτικός σκύλος στεκόταν επάνω από μια τρύπια σακούλα σκουπιδιών

* Η πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος της Σοβιετικής Ένωσης το 1991, επί θητείας Μιχαήλ Γκορμπατσόφ.

** Ρωσικός γούνινος σκούφος.

δίπλα σε έναν κάδο, με την υγρή του μουσούδα χωμένη μέσα της να φάχνει για τυχόν αποφάγια, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα ενός παγωμένου φανοστάτη.

Με τα φώτα κλειστά και με τα χέρια του προτεταμένα, για να μη χτυπήσει κάπου, εκείνος βάδισε αργά και αθόρυβα πάνω στη μακρόστενη μοκέτα του διαδρόμου ψηλαφίζοντας το σκοτάδι σαν τον τυφλό. Καθώς ανέπνεε με κόπο, η βαριά μυρωδιά των καπνισμένων του ρούχων μαζί με τα χνώτα του, που βρομοκοπούσαν βότκα και τσιγαρίλα, έφταναν έως τα διεσταλμένα του ρουθούνια ανασύροντας από τα εσώψυχά του ένα συναίσθημα λύπησης και απέχθειας συνάμα που ένιωθε συχνά για τον εαυτό του κάθε φορά που γύριζε στο σπίτι σε αυτήν την κατάσταση. Παίζοντας χαρτιά όλη τη νύχτα σε εκείνο το καπηλειό καταγώγι του Πιότρ Ιβάνοβιτς, πίνοντας με εκείνους τους άθλιους και απόκληρους της ζωής που λογάριαζε για παρέα του, είχε χάσει τούτη τη φορά έως και τα τελευταία καπίκια που είχε μέσα στην τσέπη του παντελονιού του. Από τότε που έκλεισε το εργοστάσιο, όπου δούλευε για χρόνια 'μέρα-νύχτα σαν το σκυλί, συνήθιζε να ξημεροβραδιάζεται εκεί, πίνοντας και παίζοντας μαζί τους χαρτιά, για να ξεχνάει τη στενοχώρια του.

Φτάνοντας στο κατώφλι του δωματίου τους, κοντοστάθηκε έξω από την πάλαι ποτέ χαρούμενη συζυγική τους κλίνη και κοίταξε μέσα λαχανιασμένος. Από τη χαραμάδα της πόρτας έκπληκτος διαπίστωσε το μουντό χαλκοκίτρινο φως του πορτατίφ που ήταν ακόμη αναμμένο.

Δεν κοιμάται... σκέφθηκε. Και νιώθοντας ταυτόχρονα ένα ξαφνικό ρίγος στην πλάτη σαν ανατριχίλα, ξεροκατάπιε το στεγνό του σάλιο, που κόλλαγε στη γλώσσα του σαν γλίτσα.

Μέσα στο δωμάτιο η Σόνια Ντιμίτριεβνα καθόταν ξάγρυπνη από ώρα στο κρεβάτι κάτω από τις κουβέρτες που έφταναν μέχρι το ύψος της κοιλιάς της. Είχε μια κίτρινη μάλλινη πλεκτή ζακέτα ριγμένη στην πλάτη της, επάνω από τη νυχτικιά της, και διάβαζε ένα βιβλίο με συνταγές μαγειρικής. Το συνήθιζε αυτό κάποια βράδια πριν κοιμηθεί, όταν δεν της κολλούσε ύπνος. Το μυαλό της όμως τώρα δεν ήταν εκεί. Ακούγοντας τον ήχο από την κλειδαριά της πόρτας που άνοιξε, το παράτησε μπρούμυτα πάνω στα σκεπάσματα ανοιχτό σαν αντίσκηνο. Ύστερα έπλεξε τα χέρια κάτω από το στήθος της περιμένοντάς τον καρτερικά να έρθει. Το άνω μέρος των χειλιών της τρεμόπαιζε ελαφρώς από έναν καλά κρυμμένο θυμό που σιγόβραζε μέσα της και που από λεπτό σε λεπτό έλεγε πως θα ξεσπάσει πάνω του με μένος με το που θα τον αντικρίσει.

Αυτός έγειρε ελαφρά την πόρτα του δωματίου, που έβγαλε έναν μικρό παραπονιαρικό στεναγμό, και μπήκε μέσα διστακτικά. Η βλοσυρή ματιά της γυναίκας του αιχμαλώτισε αμέσως τη δική του, σαν την τίγρη που έχει απέναντί της το ανυποψίαστο υποψήφιο θήραμά της και είναι έτοιμη να το κατασπαράξει.

– Δεν κοιμάσαι; τη ρώτησε αυτός αμέσως με μια δόση αφέλειας, για να γλυτώσει τα χειρότερα.

Εκείνη όμως δεν έδωσε καν σημασία στην ερώτησή του.

– ...Πάλι ήπιες; Τί χάλια είναι αυτά, δεν ντρέπεσαι; τον ρώτησε με τη σειρά της με περίσσια απέχθεια, με τον βίαιο και επικριτικό τόνο της φωνής της να σκάει στη μέχρι πρότινος γαλήνη του δωματίου σαν πιστολιά.

Ο μεσήλικας άνδρας αιφνιδιάστηκε από το καυστικό της σχόλιο και κοντοστάθηκε. Και άλλες φορές είχε αργήσει να επιστρέψει, ποτέ της όμως δεν του είχε

κάνει τέτοια παρατήρηση, σκέφθηκε με το θολωμένο από το ποτό μυαλό του. Την επόμενη στιγμή όμως σαν κάτι πιο σημαντικό φάνηκε να συλλογίστηκε, κάτι που τον έκανε να ξυπνήσει απότομα από τον λήθαργο της μέθης του. Το ρυτιδιασμένο του πρόσωπο συνοφρυώθηκε και ο ίδιος έφερε γρήγορα το δάκτυλό του μπροστά από τα χείλη του.

– Σσος!... Θα ξυπνήσεις το παιδί! της είπε χαμηλόφωνα. Και την κοίταξε φανερά ενοχλημένος.

– Το παιδί δεν ακούει, κοιμάται, του απάντησε εκείνη θυμωμένη με ύφος αυστηρό, χαμηλώνοντας εν τούτοις τον τόνο της φωνής της.

Το βλέμμα της άστραφτε γεμάτο αγανάκτηση και οργή. Τα μάτια της από την άλλη ήταν πρησμένα και κατακόκκινα από την αϋπνία.

– Πέσε για ύπνο τώρα και θα τα πούμε αύριο, τραύλισε αυτός σχεδόν αδιάφορα, για να δώσει ένα τέλος στη συζήτηση, φάχνοντας στο μεταξύ κάτω από το κρεβάτι για τις παντόφλες του με τα μάτια του να τον βαραίνουν από τη νύστα και τη ζαλάδα ταυτόχρονα.

Εκείνη μέσα στο παιδικό της δωμάτιο κοιμόταν βαθιά όλη αυτήν την ώρα, βυθισμένη σε όνειρα γαλήνια και ευτυχισμένα. Ακούγοντας τις ομιλίες από το απέναντι δωμάτιο όμως, ξύπνησε τρομαγμένη. Ανήσυχη σήκωσε το κεφαλάκι της από το μαξιλάρι, όπως το μικρό ελάφι στο δάσος όταν ακούσει κάποιον απειλητικό θόρυβο, και αναστέναξε βαθιά. Στο ασχημάτιστο ακόμη καλά-καλά στήθος της ένωσε την καρδιά της κάτω από την πιζάμα της να χτυπάει γρήγορα και δυνατά.

– Να πέσω για ύπνο; τον ρώτησε έκπληκτη, με τα μάτια της να γουρλώνουν τρομακτικά.

– ...Μπα! Σε πήρε ο πόνος ξαφνικά; Με ρώτησες ποτέ εμένα, κύριε, εάν μπορώ να κοιμηθώ μόνη μου όλα αυτά τα βράδια που εσύ λείπεις; Όλα αυτά τα

βράδια που σε περίμενα η ανόητη για να κοιμηθούμε μαζί κάνοντας υπομονή, αλλά εσύ ήσουν βλέπεις συνεχώς απασχολημένος με εκείνους τους τεμπέληδες... Εκτός αν δεν είναι μονάχα αυτοί που σε απασχολούν και ξημερώνεσαι πουθενά με καμμιά από αυτές τις τσούλες που συχνάζουν εκεί και δεν το μαρτυράς, γιατί τότε αλλάζει το πράγμα!...

– Σόνια, έχεις τρελαθεί, τί είναι αυτά που λες;

– Αρκετά πια με αυτήν την κατάσταση, σε σιχάθηκα! Θέλω να φύγεις τώρα αμέσως από το σπίτι, μ' ακούς; Αντί να ψάχνεις για καμμιά δουλειά, εσύ όλη την ημέρα κοπροκυλιάζεις και μεθοκοπάς, χωρίς να σου καίγεται καρφί για εμάς! Μέχρι και τα λεφτά για το γάλα του παιδιού και το ψωμί μας θα έπαιζες, εάν δεν τα έκρουβα, είμαι σίγουρη! του έλεγε σε έξαλλη πλέον κατάσταση.

– Δηλαδή νομίζεις πως δεν σας σκέπτομαι, Σόνια; Πως δεν σας νοιάζομαι, αυτό νομίζεις, ε; τη ρώτησε εκείνος με μια ύστατη αγωνία να διαπερνάει το θλιμμένο του βλέμμα.

– Ναι, αυτό πιστεύω, και θέλω να φύγεις τώρα από το σπίτι, ακούς τί σου λέω; Και να μην ξαναγυρίσεις ποτέ πίσω, αρκετά πια σε ανέχτηκα!

Η Σόνια Ντιμίτριεβνα βρισκόταν τώρα σε ένα διαρκές παραλήρημα, ενώ τον έσπρωχνε για να τον βγάλει έξω από το δωμάτιο. Το πρόσωπό της είχε αναφοκοκινίσει για τα καλά και τα πράσινα σαν της κόρης της μάτια είχαν βουρκώσει. Εκείνος προσπαθώντας να αμυνθεί όπως-όπως όση ώρα πάλευαν, της κρατούσε τα χέρια και τα έσφιγγε με δύναμη προς τα πίσω. Η ανάσα του έβγαινε με κόπο από τα ρουθούνια του σαν φριμαγμός αλόγου.

Το κορίτσι ακούγοντας τις φωνές τους από το απέναντι δωμάτιο έκλεισε τα μάτια του ερμητικά. Για

να μην ακούει άλλο, έκανε χούφτες τις παλάμες της, σκέπασε τα αυτιά της και άρχισε ύστερα να σιγοτραγουδάει. Οι φωνές όμως επέμεναν ακόμη και έτσι να αντηχούν απειλητικές στα αυτιά της, σαν φαντάσματα που είχαν πια στοιχειώσει τα δωμάτια της ψυχής της.

Για να ξεχαστεί, ανέσυρε τότε από τη μνήμη της μια ολοζώντανη χαρούμενη εικόνα. Για να δραπετευσει για λίγο, μέχρι να περάσει η μπόρα. Αυτό ήταν η άμυνά της απέναντι στον πόνο που τρύπωνε σαν κοφτερό λεπίδι μέσα στην αθώα της καρδιά και τη μάτωνε. Την επόμενη στιγμή αναστέναξε και ξαπλώνοντας στο πλάι, κουκουλώθηκε πάλι κάτω από τα σκεπάσματα. Εικόνες από το πρόσφατο παρελθόν κατέκλυσαν αμέσως την οθόνη του μυαλού της και τα επόμενα δευτερόλεπτα αφέθηκε ολότελα στην παραμυθένια τους μαγεία. Το παιδικό τραγούδι που μουρμούραγε έπαψε πια να αντηχεί στο στόμα της και έγινε χαμόγελο. Σιωπηλό και όμορφο σαν αυγινή δροσοσταλίδα που κυλούσε πάνω στα τρυφερά ροδοπέταλα των χειλιών της και τη δρόσιζε.

Ονειρεύτηκε τότε, με τα αυτιά και τα μάτια της κλειστά, πως ήταν πάλι σε εκείνο το λιβάδι με τους ήλιους, όπου είχε πάει εκδρομή στις αρχές του καλοκαιριού μαζί με τις φίλες της. Είδε εκεί ξανά τον εαυτό της να παίζει κυνηγητό μαζί τους ανάμεσα στα ανθισμένα κίτρινα λουλούδια που μοσχοβολούσαν και στις παχιές μέλισσες που μάζευαν τη γύρη τους. Παρέα με τις πολύχρωμες πεταλούδες που πετούσαν εδώ κι εκεί χτυπώντας χαρούμενα τα φτερά τους πάνω-κάτω, χορεύοντας ρυθμικά σαν να ήταν μπαλαρίνες. Χαμογελώντας εκείνη έτρεχε συνεχώς, τις κοίταζε και ανάσαινε γρήγορα, κάτω από τα μπαμπακένια σύννεφα που αργοδιάβαιναν στον καταγάλανο ουρανό και χάνονταν στα βάθη του ορίζοντα...

Όσο ο άνδρας τής κρατούσε τα χέρια σφιχτά τόσο αυτή πάλευε συνεχώς να του ξεφύγει με απότομες νευρικές και απελπισμένες κινήσεις.

– Θα πάψεις επιτέλους να φωνάζεις; Θα μας έχει ακούσει σίγουρα το παιδί!... της τόνισε πάλι, θυμωμένος ετούτη τη φορά.

– Γιατί νοιάστηκες ποτέ εσύ γι' αυτό; Όποτε σε είχε εκείνο ανάγκη ως πατέρα, εσύ ή θα έλειπες από το σπίτι ή θα ήσουν τύφλα στο μεθύσι, του είπε αυτή λαχανιασμένη από την πάλη μαζί του, ενώ αντιστεκόταν σθεναρά, χωρίς ωστόσο να έχει τη δύναμη να τον βγάλει έξω ή να του ξεφύγει, αλλά ούτε και να το βάζει κάτω.

– Σόνια, ηρέμησε, σε παρακαλώ... κάνε το για εκείνην τουλάχιστον, εάν δεν σε νοιάζει για μένα!

– Την κόρη μου να μην την ξαναβάλεις στο στόμα σου! Άκουσες;

– Είναι και δικό μου παιδί! της είπε τότε εκείνος φανερά αγανακτισμένος, στραβώνοντας τα χείλη του θλιμμένα εξ αιτίας αυτής της κουβέντας που ξεστόμισε εκείνη σαν μαχαιριά που βρήκε στόχο κατ' ευθείαν στην καρδιά του. Ταυτόχρονα ένιωσε σαν κάτι να έσπασε πια ολότελα μεταξύ τους. Σαν ένας παλιός και όμορφος κόσμος να γκρεμίστηκε ξαφνικά μέσα του συθέμελα για πάντα.

– Αν δεν σηκωθείς τώρα να φύγεις, επέμεινε εκείνη, σ' το ορκίζομαι θα την πάρω από 'δώ μέσα και θα φύγουμε τούτη τη στιγμή!

– Σόνια, για τον Θεό, καταλαβαίνεις επιτέλους τί λες; την τράνταξε αυτός σαν να κρατούσε μια πάνινη κούκλα ανάμεσα στα χέρια του.

Τα μάτια του άστραψαν ξαφνικά. Ένας σπασμός αποστροφής τρεμπάιξε για μια στιγμή στο βλέμμα του και έκανε τα χείλη του να στραβώσουν, τούτη τη

φορά οργισμένα. Τα χέρια του, σαν μέγγενη, ασυνείδητα έσφιξαν την ίδια στιγμή περισσότερο τους λεπτούς καρπούς της κάνοντάς την να πονέσει.

– Άφησέ με, κάθαρμα, με πονάς! του φώναξε αυτή απελπισμένη. Φύγε! Βρομοκοπάς ολόκληρος! Άφησέ με επιτέλους, γιατί θα φωνάξω!

– Βούλωσέ το και γύρνα αμέσως στο κρεβάτι! Ξέσπασε τότε εκείνος έχοντας χάσει την υπομονή του, αφήνοντάς της ωστόσο τα χέρια της ελεύθερα. Μη με αναγκάσεις να σε χτυπήσω πού να με πάρει ο διάλογος!...

Έτρεμε ολόκληρος. Ένωσε το αίμα του καυτό να του ανεβαίνει στο κεφάλι και τον πόνο να του συνθλίβει τα μηλίγγια.

– Α, μπα, θα με χτυπήσεις κιόλας; παραληρούσε εκείνη. Για τόλμα, νομίζεις πως θα σε φοβηθώ, παλιομουζίκε; Αν σου έχει μείνει έστω και μια στάλα αξιοπρέπειας μέσα σου, να τσακιστείς και να φύγεις από το σπίτι τώρα αμέσως, αλλιώς θα καλέσω την αστυνομία, μ' ακούς;... ανέβασε απότομα τον τόνο της τσιριχτής της φωνής.

Εκείνος μέσα στην παραζάλη και στον θυμό του έχασε τότε ολότελα τον έλεγχο. Βγάζοντας έναν αγανακτισμένο πνιγμένο λυγμό, σήκωσε την επόμενη στιγμή το βαρύ του χέρι και τη χτύπησε με ένα δυνατό γεμάτο χαστούκι στο αριστερό της μάγουλο.

– Ααααχ! φώναξε ξεψυχισμένα σχεδόν αυτή, χωρίς να το περιμένει. Και φέρνοντας μισή στροφή, έχασε ξαφνικά την ισορροπία της και έπεσε με φόρα προς τα πίσω. Το κεφάλι της χτύπησε πάνω στη μυτερή κόγχη του κρεβατιού και ύστερα έσκασε κάτω στο πάτωμα μαζί με ολόκληρο το κορμί της.

Το κορίτσι ακούγοντας έναν δυνατό γδούπο απ' έξω, ενστικτωδώς έκλεισε τα μάτια της και τα αυτιά

της με περισσότερη πίεση. Η καρδιά της στο στήθος της σφίχτηκε. Η αναπνοή της δέθηκε σαν κόμπος στον λαιμό της, που δεν την άφηνε να ανασάνει, ενώ ένας τρόμος την κυρίεψε ξαφνικά και εισέβαλε ορμητικά στην παιδική της ψυχή. Κάτι σαν κακό προαίσθημα.

Τη χτύπησε! σκέφθηκε.

...Όχι, όχι, ο πατερούλης ποτέ δεν θα έκανε κάτι τέτοιο σε εκείνη, άκουσε αμέσως μια δεύτερη φωνή μέσα της να λέει.

Εκείνος την αγαπάει, το ξέρω. Μονάχα που τον τελευταίο καιρό δεν είναι καλά με τόσα χάπια που παίρνει και νευριάζει μερικές φορές, αλλά ποτέ δεν την έχει χτυπήσει.

Τότε τί ήταν αυτό που άκουσα;... Θεούλη μου, λες να έγινε κάτι κακό;

...Σήκω, πήγαινε δεξ, γρήγορα! Μην τους αφήνεις άλλο να τσακώνονται!

Ο Αλεξέι Νικολάγιεβιτς, σαν να ξύπνησε απότομα από κάποιο άσχημο όνειρο, πάγωσε μεμιάς με αυτό που αντίκρισαν τα μάτια του, που γούρλωσαν όλο φρίκη και τρόμο, σαν να έβλεπαν μπροστά του τον ίδιο τον Θάνατο. Η Σόνια Ντιμίτριεβνα κειτόταν στο πάτωμα ανάσκελα, με τα μάτια και τα χέρια της ανοιχτά σαν να υποδεχόταν κάποιον επισκέπτη στο σπίτι. Από το γερμένο στο πλάι ξανθό της κεφάλι το αίμα που έτρεχε από πίσω του έβαφε την κίτρινη μοκέτα του δωματίου, σχηματίζοντας μια μικρή λίμνη αίματος που μεγάλωνε συνεχώς γύρω του. Μην πιστεύοντας τί είχε συμβεί, μέσα στη ζαλάδα και στην ταραχή του, εκείνος έτρεξε κοντά της πανικόβλητος. Σκύβοντας στα γόνατά του την έπιασε γρήγορα πίσω από το κεφάλι και την πλάτη της και την ανασήκωσε. Στη θέα των αιματοβαμμένων του χεριών και της συνεχούς ακινησίας της, άρχισε να τρέμει και να την ταρακουνάει

απεγνωσμένα, σαν να προσπαθούσε να την ξυπνήσει θαρρείς από κάποιον βαθύ ύπνο.

– Σόνια!... Σόνια!... Σόνια! ακουγόταν ολοένα και πιο σπαρακτικά η φωνή του από πάνω της, καθώς ο ίδιος αναλυόταν σε λυγμούς.

Όμως η Σόνια Ντιμίτριεβνα δεν είχε πια ζωή μέσα της για να τον ακούσει. Σαν κέρινη κούκλα είχε το γυάλινο βλέμμα της ορθάνοιχτο, στυλωμένο συνεχώς σταθερά σε μια ξεβαμμένη γωνία του ταβανιού. Τα μελανιασμένα χείλη στο στόμα της έχαιναν μισάνοιχτα σαν να ήθελε να μιλήσει, κάτι να πει. Κάποια φράση ίσως, που δεν πρόλαβε να αποτελειώσει.

Το κορίτσι ερχόμενο με αγωνία προς το δωμάτιο των γονιών του άκουσε τις απεγνωσμένες φωνές θρήνου του πατέρα της και τρόμαξε. Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, έντρομη όρμησε το επόμενο δευτερόλεπτο μες στο δωμάτιο για να δει τί είχε συμβεί. Έμεινε όμως με το στόμα ανοιχτό, όταν αντίκρισε δίπλα στο κρεβάτι τον πατέρα της πεσμένο στο πάτωμα να κρατάει μέσα στην αγκαλιά του τη μάνα της και να κλαίει γοερά. Τα μάτια της γεμάτα τρόμο κοίταξαν πρώτα αυτά της μητέρας της που δεν σάλευαν πια. Ύστερα κοίταξαν τον πατέρα της, τα χέρια του, που καθώς στήριζαν το κεφάλι της μητέρας της είχαν βαφτεί στο αίμα, και τελευταία τα χείλη εκείνου, που τρεμόπαιζαν ασταμάτητα, καθώς το κυρτωμένο κορμί του πηγαινοερχόταν μπρος-πίσω, κάνοντας μια συνεχή και επαναλαμβανόμενη κίνηση που φανέρωνε απόγνωση και άφατο πόνο μαζί.

Το πρόσωπό της έγινε μεμιάς σαν το πανί. Ένωσε τότε τα γόνατά της να κόβονται στη μέση. Ξεσπώντας αμέσως σε δυνατά κλάματα και ουρλιαχτά έχασε την επόμενη στιγμή την επαφή με την πραγματικότητα. Πηγαίνοντας δίπλα στον Αλεξέι Νικολάγιεβιτς και σε

κατάσταση σοκ άρχισε να τον χτυπάει με τις μικρές αδύναμες γροθιές της, πότε στον ώμο, πότε στον λαιμό και στην πλάτη του κλαίγοντας δυνατά.

– Τί... τί της έκανες, πατερούλη; Τί της έκανες; τον ρωτούσε με μια ψιλή φωνή που έσπαγε συνεχώς σε αναφιλητά. ...Μητερούλα; Μητερούλααα μου, μίλησέ μου, σε παρακαλώ!... γύριζε έπειτα το βουρκωμένο της βλέμμα και απευθυνόταν σε εκείνη, κρατώντας το μπράτσο της σφιχτά μέσα στα δάκτυλά της, σαν να ήθελε να την κρατήσει εκεί, για να μη φύγει από κοντά της.

Εκείνος, σαν σε αναλαμπή, γυρίζοντας κάποια στιγμή το αναμαλλιασμένο του κεφάλι, είδε το χλομό προσωπάκι της κόρης του, που πλάνταζε στο κλάμα, και άπλωσε την τρεμάμενη παλάμη του ικετευτικά προς το μέρος της κλαίγοντας, για να το αγγίξει.

– Κορ... κοριτσάκι μου! Ζόγια μου, συγχώρα με, δεν το ήθελα!... Κατά λάθος έγινε, ψυχή μου, δεν το ήθελα!... Σ' το ορκίζομαι, αγάπη μου!

Το κορίτσι, σκυφτό στα γόνατά του, μπροστά ακριβώς από τα πόδια του Αλεξέι Νικολάγιεβιτς, και με το κεφάλι κρυμμένο μέσα στα χέρια του έκλαιγε συνεχώς με αναφιλητά. Με μια απότομη κίνηση, κάποια στιγμή σηκώθηκε ξαφνικά επάνω όρθια και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Φτάνοντας στο δικό της, κλείδωσε την πόρτα, με την αφίσα της Πλισέτσαγια* από πίσω να κάνει μια εκπληκτικής εκτέλεσης πιρουέτα στον αέρα, και όρμησε κατ' ευθείαν στο κρεβάτι της. Το δακρυσμένο της πρόσωπο κρύφτηκε ανάμεσα στα γόνατά της που τα αγκάλιαζαν τα λεπτά της χέρια και τα τύλιγαν σαν στεφάνι. Το κλάμα της γινόταν σταδιακά ολοένα πιο βουβό και πιο πνιχτό, σε σημείο που την εμπόδιζε να ανασάνει.

* Μάγια Πλισέτσαγια: διάσημη Ρωσίδα μπαλαρίνα.

Η Ζόγια, ένα κορίτσι με όνειρα και πάθος για ζωή, έχοντας χάσει από νωρίς τους γονείς της, μεγαλώνει με τη γιαγιά της σε μια όμορφη εξοχική κατοικία έξω από τη Μόσχα. Αναζητώντας αργότερα ένα καλύτερο μέλλον στο εξωτερικό, μπλέκει άθελά της σε καταστάσεις που ξεπερνούν τον εαυτό της... Ύστερα από μια σειρά άσχημες περιπέτειες θα βρεθεί στην Αθήνα... Η ζωή της χάνεται σε σκοτεινά μονοπάτια, στις γειτονιές του πληρωμένου έρωτα...

Εκεί θα γνωρίσει τον Άλκη, έναν όμορφο και ξεχωριστό νέο, που αγωνίζεται για την επιβίωση και το μέλλον του. Οι δυο τους θα ερωτευτούν, όμως η μοίρα θα τους χωρίσει.

Ο Άλκης θα ξεκινήσει τότε μια ατέλειωτη αναζήτηση, με σκοπό να την ξαναβρεί...

ΩΚ 156

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-63-4

9 786185 104634